

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobců: a) X., narozená dne X.
b) X., narozený dne X.
zastoupený zákonnou zástupkyní X.
oba bytem X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2021, č. j.: OAM-766/ZA-ZA12-D07-2021

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 12. 2021, č. j.: OAM-766/ZA-ZA12-D07-2021, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2021 č.j. OAM-766/ZA-ZA12-D07-2021, jímž bylo o žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany podané dne 7. 9. 2021 a dne 9. 11. 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

rozhodnuto tak, že tato žádost je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu s tím, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Nařízení Dublin III.“), je Polská republika.

II. Žalobní body

2. Žalobci v žalobě nejprve obecně namítali porušení procesních ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), konkrétně § 3, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, dále článků 12 a 17 Nařízení Dublin III., ustanovení § 14a zákona o azylu, jelikož v rámci azylového řízení v Polské republice nebudou dostatečně chráněni proti návratu do Gruzie, a dále čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) (dále jen „Úmluva“) a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.).
3. Tvrdili, že podmínky pro aplikaci čl. 12 Nařízení Dublin III. nebyly splněny. Jednou z podmínek pro aplikaci odstavce 4 předmětného ustanovení je, že žadatel neopustil území členských států EU. Žalobkyně a) studovala v letech X. vysokou školu v České republice, poté jí bylo uděleno povolení k pobytu v Polské republice platné od 21. 9. 2016 do 14. 9. 2019, od listopadu 2016 do září 2019 v Polsku skutečně pobývala, následně odcestovala do Gruzie, poté získala další polské vízum platné do dubna 2020, proto v prosinci 2019 odcestovala opět do Polska a v době, kdy platnost víza končila, tj. v květnu 2020, se vrátila do vlasti, a to letecky z Prahy z letiště Václava Havla, neboť kvůli pandemii byly zrušeny přímé lety z Polska. O jejím odletu existuje záznam v evidencích cizinecké policie České republiky. Od května 2020 do srpna 2021 pobývala v Gruzii, následně dne 17. 8. 2021 vycestovala přes Turecko do České republiky. V azylovém řízení nebyla žalobkyně a) vyzvána k doložení pobytu v Gruzii, nestačila-li žalovanému její výpověď, měl ji k předložení podkladů vyzvat. Žalobkyně se ve správním řízení zaměřila na popis problémů se X., nemohla předpokládat, že by měla kromě důvodů, pro které žádala o mezinárodní ochranu, dokládat též svůj pobyt v zemi původu. Pobyt ve vlasti od května 2020 do srpna 2021 však sdělila ve své výpovědi, nyní navíc dokládá lékařskou zprávu ze dne 7. 8. 2021, kterou jí vystavil lékař v Gruzii, aby mohla z vlasti letecky vycestovat i ve X. V rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně a) ze dne 17. 10. 2021 č.j. CPR-24710-22/ČJ-2021-931200-SV je navíc konstatováno, že byla provedena lustrace v policejních evidencích, v nichž je zaznamenán její odlet z území České republiky v roce 2020; rozhodnutí měl přitom žalovaný k dispozici, a tedy mu tyto informace musely být známy. Nebyly tudíž splněny podmínky pro aplikaci čl. 12 Nařízení Dublin III. a příslušným státem pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je Česká republika.
4. Žalobci poukazovali též na humanitární důvody. Žalobkyně a) přicestovala do České republiky v X., obávala se o život a zdraví své i ohledně žalobce b), X. před tím strávila v nemocnici kvůli X., policie jí ve vlasti nepomohla, v České republice vystudovala vysokou školu a má zde kamarádky, v Polsku naproti tomu žádné vazby nemá. S žalobcem b) jí pomáhá kamarádka, v Polsku by byla sama se X. dítětem. Žalovaný nezohlednil, že má v České republice zázemí, blízké osoby a finanční i psychickou podporu, kterou po útěku z vlasti před X. nutně potřebuje. V případě žalobců tak měl být aplikován čl. 17 Nařízení Dublin III., jenž je sice založen na správním uvážení, avšak nikoliv na libovůli. Žalovaný přitom neaplikování čl. 17 odůvodnil velice povšechně a v rozporu s tvrzeními žalobkyně a).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

5. Tvrdili nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný nedostatečně posoudil existenci systémových nedostatků v polském azylovém řízení, když přes existenci mnoha veřejně dostupných aktuálních zpráv vyšel z jediného zdroje (Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 10. 8. 2020). Tento zdroj však nereflktuje vývoj na konci července 2020, kdy Evropský soud pro lidská práva konstatoval systémové nedostatky v polském azylovém řízení, daný podklad je žalovaným navíc využit chybně, není reflektován skutečný stav, pouhý odkaz na zákonná ustanovení polské právní úpravy nemůže stačit, což konstatoval i Nejvyšší správní soud (rozhodnutí č.j. 5 Azs 252/2019). Žalovaný odkazuje pouze na jediný zdroj, který byl však Nejvyšším správním soudem shledán nedostatečným, proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
6. Žalobci považovali nedostatky v polském azylovém řízení za systémové. Zpráva AIDA z roku 2021 poukazuje na nelegální praktiky na polských hranicích vedoucí k zamezení přístupu k azylovému řízení. V rozhodnutí ze dne 23. 7. 2020 ve věci M. K. a ostatní proti Polsku shledal Evropský soud pro lidská práva selhání v posouzení žádostí o mezinárodní ochranu a v kolektivním vyhoštění; svůj apel věnoval státním orgánům Polska v červenci 2020 i Úřad Vysokého komisaře pro uprchlíky. Ke zlepšení situace nedošlo ani poté a byla zaznamenána nezákonná zajištění dublinských navrátilců. Žalovaný posoudil existenci systémových nedostatků v polském azylovém řízení nedostatečně, jeho postup je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. K aplikaci čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Nařízení Dublin III., který se systémovým nedostatkům věnuje, přitom stačí pouhá podložená domněnka o jejich existenci. Žalovaný v tomto ohledu neunesl své důkazní břemeno.
7. Na základě výše uvedeného žalobci navrhli, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Napadené rozhodnutí považoval za zákonné a řádně odůvodněné. Žalobkyně a) nikterak neprokázala svůj pohyb od data ukončení pobytu v Polské republice dne 14. 9. 2019, proto byl aplikován čl. 12 Nařízení Dublin III.; Polská republika svou příslušnost v případě obou žalobců uznala. Žalobkyně a) se též snažila v průběhu správního řízení zatajit informace o svém pobytu v Polsku. V Polské republice pak žalobcům nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU, resp. čl. 3 Úmluvy, země je schopná zajistit dodržování lidských práv a dodržuje je, Polsko je považováno za bezpečnou zemi původu Českou republikou i ostatními členskými státy EU, Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující zdržení se transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, jednoznačná deklarace systémových nedostatků v polském azylovém řízení nezazněla ani ze strany orgánů EU či Evropského soudu pro lidská práva. Polsko je rovněž signatářem Úmluvy a lidskoprávní standard v zemi je ekvivalentem standardu v České republice. Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva lze oprávněně očekávat stejné zacházení s žadateli o mezinárodní ochranu, ať už podají žádost v jakémkoliv členském státě EU. Ve správním řízení žalobkyně a) proti transferu do Polské republiky namítala pouze neznalost polského jazyka. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že dublinské transfery do Polska nejsou vyloučeny pro systémové nedostatky v azylovém řízení; žalovaný se těmito okolnostmi podrobně a řádně zabýval a

své závěry opřel o informace o fungování azylového systému v Polské republice. Neexistenci systémových nedostatků v Polsku konstatoval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 26. 5. 2016, č.j. 2 Azs 113/2016 – 26. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně a), občanka Gruzie, podala dne 7. 9. 2021 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice; dne 9. 11. 2021 podala žádost též jménem X. žalobce b).
10. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 13. 9. 2021 a 25. 11. 2021 žalobkyně a) za sebe i za žalobce b) uvedla, že oba jsou občané Gruzie, ke své osobě sdělila, že je gruzínské národnosti a je schopna se dorozumět gruzínsky, X., z Gruzie naposledy vycestovala dne 17. 8. 2021 na základě biometrického dokladu letecky z Tbilisi do Turecka, pak pozemní cestou, do České republiky dorazila dne 19. 8. 2021 automobilem, cestovní doklad ztratila dne 18. 8. 2021, na policii to nehlásila. Dále uvedla, že v období X. studovala v České republice, měla povolení k pobytu, v jiných státech EU nepobývala, pro období na přelomu let 2019 a 2020 disponovala polským pracovním vízem s platností šest měsíců, která skončila v dubnu 2020, o mezinárodní ochranu dosud nikde nežádala, je zcela zdravá, nemá žádná omezení ani zvláštní potřeby; z vlasti odjela kvůli X. Za žalobce b) pak uvedla, že X., je zdravý a pro svou žádost o mezinárodní ochranu má stejné důvody jako ona.
11. Během pohovorů vedených dne 13. 9. 2021 a dne 25. 11. 2021 žalobkyně a) za sebe a za žalobce b) dále uvedla, že ve vlasti X., v nemocnici pobyla pět měsíců, v červnu 2021 ji propustili, pak bydlela u matky, v červnu a v červenci 2021 se obracela na policii kvůli X., do jejího odjezdu z vlasti v srpnu 2021 však nedostala žádnou odpověď; policie jí nedala žádné dokumenty, jež by mohla doložit, bojí se X. Přicestovala právě do České republiky, neboť rozumí česky, studovala zde a má tu kamarádku, na jejíž pomoc spoléhá; rodinné příslušníky zde ale nemá. Na podporu svých tvrzení nemá k doložení žádné materiály. Při pohovoru dne 25. 11. 2021 na dotaz správního orgánu žalobkyně a) potvrdila, že mezi 21. 9. 2016 a 14. 9. 2019 měla udělený pobyt v Polské republice, byla tam od listopadu 2016 do konce platnosti pobytu; předtím měla česká víza a asi do roku 2015 pobývala v České republice, po skončení platnosti českého víza pobývala v Polsku. Aktuálně přijela do České republiky z Gruzie, kde byla od května 2020, Českou republiku zná nejlépe ze všech zemí, má tady dvě kamarádky a rozumí jazyku. Byla poučena o tzv. Dublinském systému a o tom, že v jejím případě byla odeslána žádost o převzetí do Polské republiky. Závěrem byla dotázána, zda chce na podporu svých tvrzení doložit nějaké doklady či materiály, na to sdělila, že nic nechce doložit.
12. Správní spis obsahuje též rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka ze dne 17. 10. 2021 č.j. CPR-24710-22/ČJ-2021-931200-SV, jímž bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění a stanovena doba 1 roku, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to na základě zjištění, že od 18. 8. 2021 do 7. 9. 2021 pobývala na území ČR bez platného pasu a bez oprávnění k pobytu. Z odůvodnění rozhodnutí mj. vyplynulo, že byla v evidencích policie provedena lustrace, dle které žalobkyně a) v roce 2020 odletěla z České republiky (tj. na straně 3 poznámka – „VIS-HP (odlet 2020“). Doba, po kterou žalobkyně a) pobývala v České republice nelegálně, byla v rozhodnutí stanovena ode dne 18. 8. 2021, bylo konstatováno, že od tohoto data pobývá nelegálně na území členských států Evropské unie; v rámci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

výslechu v řízení o správním vyhoštění žalobkyně též uvedla, že z Gruzie odletěla dne 17. 8. 2021.

13. Ve správním spisu je založena rovněž Informace OAMP ze dne 10. 8. 2020 Polsko, Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska, dublinský systém, která se zabývá polským azylovým systémem a situací žadatelů o mezinárodní ochranu v Polsku.
14. Součástí správního spisu jsou i dokumenty, jimiž polské státní orgány uznávají svou příslušnost rozhodnout o žádosti obou žalobců. Z těchto dokumentů mj. vyplývá, že žalobkyni a) bylo uděleno polské povolení k pobytu na období od 21. 9. 2016 do 14. 9. 2019, ale též polské vízum platné po 142 dnů v rámci období od 12. 11. 2019 do 10. 4. 2020.
15. Ve dnech 16. 9. 2021 a 25. 11. 2021 se žalobkyně a) mohla seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, k tomuto úkonu se dostavila, dané možnosti však nevyužila, ani nechtěla navrhnout doplnění podkladů či uvést nějaké další skutečnosti či nové informace.
16. V odůvodnění napadeného rozhodnutí vydaného dne 9. 12. 2021 žalovaný konstatoval průběh azylového řízení a vyjádření žalobkyně a) včetně jejích tvrzení o pobytu v zemi původu již od května 2020, jejím odletu z Gruzie dne 17. 8. 2021 a jejích předchozích potížích ve vlasti především v X. Žalovaný shledal, že zemí příslušnou pro posouzení žádosti žalobců o mezinárodní ochranu je Polská republika, a to v případě žalobkyně a) na základě čl. 12 odst. 4 Nařízení Dublin III. a u žalobce b) dle čl. 20 odst. 3 Nařízení Dublin III.; u žalobkyně a) vyšel žalovaný při aplikaci příslušného ustanovení z toho, že neopustila území členských států EU, neboť od data 14. 9. 2019 neprokázala svůj pohyb. Následně žalovaný sdělil, že Polská republika uznala svou příslušnost ve vztahu k žádosti o mezinárodní ochranu u obou žalobců, a věnoval se případným systémovým nedostatkům v polském azylovém řízení, avšak po zhodnocení zejména výše uvedené informace OAMP ze dne 10. 8. 2020 takové nedostatky neshledal. Žalovaný nepřistoupil ani k aplikaci čl. 17 Nařízení Dublin III., jelikož situace žalobců není nikterak závažná a jejich vazby k České republice nelze označit za pevné, stran pandemie koronaviru bude s přemístěním žalobců vyčkáno na vhodnější epidemiologické podmínky. Žádost žalobců o mezinárodní ochranu byla tudíž shledána nepřipustnou a jako stát příslušný k jejímu projednání byla určena Polská republika.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Soud k projednání dané věci nařídil ústní jednání, které se konalo dne 18. 3. 2022 za přítomnosti tlumočnice z jazyka gruzínského.
19. Podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Dublin III. *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru.*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).

20. Podle čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III. *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*
21. Podle čl. 12 odst. 4 Nařízení Dublin III.:
Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.
Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.
22. Podle čl. 20 odst. 3 Nařízení Dublin III. *pro účely tohoto nařízení je situace nezletilé osoby, která doprovází žadatele a splňuje definici rodinného příslušníka, neoddělitelná od situace jeho rodinného příslušníka a zabývá se jí členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu tohoto rodinného příslušníka, třebaže nezletilá osoba není sama žadatelem, za předpokladu, že je to v jejím nejlepším zájmu. Stejným způsobem se postupuje v případě dětí narozených po příjezdu žadatele na území některého členského státu, aniž je nutné zahájit nové řízení o jejich převzetí.*
23. V dané věci je nesporné, že žalobkyně a) byla v období od 21. 9. 2016 do 14. 9. 2019 držitelkou polského povolení k pobytu a dále též polského víza platného po 142 dnů v rámci období od 12. 11. 2019 do 10. 4. 2020. Žalobkyně a) podala žádost o mezinárodní ochranu v České republice dne 7. 9. 2021. Z toho vyplývá, že rozhodnou otázkou z hlediska určení, který stát je příslušný k posouzení žádosti žalobců o mezinárodní ochranu, je otázka, zda žalobkyně a) po 14. 9. 2019 do 7. 9. 2021 opustila území členských států Evropské unie.
24. Žalobkyně a) ve správním řízení tvrdila, že opustila území Evropské unie, odkud odcestovala v květnu 2020 do Gruzie, kde pobývala až do dne 17. 8. 2021, kdy letecky odcestovala do Turecka a dále pozemní dopravou do České republiky, kam přicestovala dne 19. 8. 2021. Prokázání těchto skutečností tedy bylo klíčové pro rozhodnutí otázky, zda je k posouzení žádosti žalobců příslušná Česká republika či Polská republika.
25. Součástí správního spisu je rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně a) ze dne ze dne 17. 10. 2021 č.j. CPR-24710-22/ČJ-2021-931200-SV, které však žalovaný nezahrnul mezi podklady pro rozhodnutí, ani neuvedl, proč tak neučinil. Přitom z tohoto rozhodnutí vyplývající skutečnosti velmi podstatné pro řízení žalobců o mezinárodní ochranu, zejména skutečnost, že dle lustrace v evidenci VIS-HP žalobkyně a) v roce 2020 z České republiky odletěla. Tato informace zcela koresponduje s tvrzením žalobkyně a), že z České republiky odcestovala v květnu 2020 do Gruzie. Dále z tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně a) na území Evropské unie nelegálně pobývala ode dne 18. 8. 2021 do 7. 9. 2021, pobyt před datem 18. 8. 2021 nebyl v rozhodnutí zjištěn. Žalovaný se však rozhodnutím o správním vyhoštění žalobkyně a) nijak nezabýval, založil ho do správního spisu, ale vůbec

jej nehodnotil, nevyjádřil se k němu a neučinil z něj žádná zjištění. Porušil tak svou povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu a přihlížet pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo ve smyslu ust. § 50 odst. 4 správního řádu.

26. Z uvedeného je zřejmé, že obsah rozhodnutí o správním vyhoštění podporoval tvrzení žalobkyně a), že z České republiky, a tedy též z území členských států EU, vycestovala v květnu 2020, tedy, že vycestovala ve smyslu čl. 12 odst. 4 Nařízení Dublin III. Žalovaný však toto rozhodnutí zcela opomenul. Žalobkyně a) pobyt mimo území členských států v období květen 2020 až srpen 2021 při pohovorech tvrdila. Z obsahu protokolů o pohovorech se žalobkyní a) je patrné, že žalovaný vedl pohovor s vědomím možné aplikace čl. 12 Nařízení Dublin III., žalobkyni a) též poučil o Dublinském systému, nicméně z těchto protokolů nevyplývá, že by žalobkyni a) poučil zcela konkrétně o pravidlu dle čl. 12 odst. 4 daného nařízení, které bylo v případě žalobců zcela zásadní, a nevyzval jí, zda může nějak prokázat svůj tvrzený pobyt mimo území Evropské unie v období květen 2020 až srpen 2021. Žalovaný tak neumožnil žalobkyni a) navrhnout ve prospěch žalobců příslušné důkazy. Nelze přitom považovat za dostačující, pokud žalovaný v závěru pohovoru položil žalobkyni a) obecný dotaz, zda chce svá tvrzení uvedená při pohovoru něčím doložit. Žalobkyně a) je sice povinna uvést všechny relevantní skutkové okolnosti podstatné pro posouzení dané žádosti, není však povinna znát příslušnou právní úpravu. Pokud žalovaný považoval v dané věci za podstatné posouzení otázky, zda žalobkyně a) z Evropské unie v určitém období vycestovala, mělo by to být v protokolu zachyceno a žalobkyni a) mělo být umožněno, aby se přímo k této okolnosti vyjádřila a navrhla k tomu příslušné důkazy. I v případech, kde jde o určení příslušnosti členského státu k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podle Nařízení Dublin III., musí být každý případ posuzován individuálně, nikoli paušálně.
27. Žalovaný však shora uvedeným způsobem nepostupoval, žalobkyni a) (resp. žalobcům) dostatečně neumožnil, aby prokázala ta tvrzení, která v řízení považoval za rozhodující. Žalovaný pouze uvedl, že žalobkyně a) neprokázala svůj pohyb po 14. 9. 2019, avšak z napadeného rozhodnutí není patrné, že by jí specificky k předložení důkazů k tomuto bodu vyzval. Tímto způsobem žalovaný rovněž porušil svou povinnost zjistit skutkový stav ve smyslu ust. § 3 správního řádu.
28. Vzhledem k tomuto pochybení žalovaného soud při jednání dne 18. 3. 2022 doplnil dokazování a provedl důkaz žalobkyní a) předloženou lékařskou zprávou ze dne 7. 8. 2021 v gruzínském jazyce, jejíž originál žalobkyně a) na jednání předložila a jejíž kopii soud založil do soudního spisu, přičemž originál byl vrácen žalobkyni a). Vzhledem k tomu, že žalobkyně a) nesplnila výzvu soudu obsaženou v předvolání k jednání a nedoložila úředně ověřený překlad této zprávy do českého jazyka, byl podstatný obsah této zprávy na jednání sdělen přítomnou tlumočnicí z jazyka gruzínského. Z této listiny tak soud zjistil, že dne 7. 8. 2021 byla žalobkyně a) vyšetřena ve zdravotnickém zařízení v Gruzii, a to z důvodu X. V této lékařské zprávě lékař konstatoval, že žalobkyně může vycestovat.
29. Bylo tak prokázáno, že žalobkyně a) v období od 14. 9. 2019 do 7. 9. 2021 opustila území členských států Evropské unie, z čehož vyplývá, že pro aplikaci čl. 12 Nařízení Dublin III. zde není prostor.
30. S ohledem na tento závěr se již soud nezabýval dalšími žalobními námitkami ohledně nevyužití čl. 17 Nařízení Dublin III. a ohledně systémových nedostatků v polském

azylovém řízení, neboť by to bylo nadbytečné. Z výše uvedeného je totiž zřejmé, že není dána příslušnost Polské republiky k posouzení žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany.

31. Ze všech výše uvedených důvodů soud na základě ustanovení § 78 odst. 1 a 4 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b), c) s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení vyjde žalovaný z dokazování provedeného v tomto řízení a zařadí mezi podklady pro rozhodnutí též rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 17. 10. 2021. Dále vyjde ze závěru, že žalobkyně a) ve smyslu čl. 12 odst. 4 Nařízení Dublin III. po 14. 9. 2019 opustila území členských států a Polská republika není k posouzení žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany příslušná.
32. Podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalobcům náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. března 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.